

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ UNA BATALLADA CADA SEMANA

SE VENA 2 QUARTOS PER TOT ARREU.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

UN CAIXAL CORCAT.

¡Apa minyons! Si 's pert la Seu encara ens queda la cera!

APÓLECH.

D. Pompeyo es un home gelós com un tigre. Xato, ab una barba tota encrespada, tal com si se l'hi hagués erissat, presenciant totes las barbaritats que han comés los carlins desde que corren per la montanya, ab uns ulls que l'hi surten de la cara mes enllá del nas, y ab la pell de color de santrehit, passaria per un Oteló, si en lloch de barret de copa portés turbant.

Sent jóve festejava ab una noya molt maquetada: véure'ls reunits era lo mateix que contemplar á Sant Miquel y al diable, perque D. Pompeyo com á bon gelós, era d'aquells enamorats que anant de bonas en bonas, s'agenollan y s' desfan als peus de la seva xicota: aixis donchs, cada nit al despedirse formaban un grupo digne de figurar en la capelleta de alguna iglesia.

Pero un dia va veure un cusí foraster á la casa de la seva estimada, y desseguit vá sentir formigor y zelos y mal humor, vá maltractar al seu ángel, y sentint impulsos de escanyar al cusí que l'hi feya sombra, vá pendre 'l determini d'anarse'n de la casa per no fer un disbarat.

Una cosa semblant vá passarli respecte á mitja dotzena mes de noyas macas, ab qui vá relacionarse, ab l'intent de contréurhi matrimoni: sempre un cusí, un amich de la casa ó un mosquit que passava pèl carré fent l'ós, de la manera mes ignoscent del mon, ván venir á destorbarli 'l marro.

D. Pompeyo tenia casera: creya en bona fé que 'ls seus sufriments de solter festejador, mereixian ser recompensats ab la créu del matrimoni, per lo qué y á fi de no esposarse á partir de aquesta malaltia que 'n diuhen zelos, se casá ab la dona mes lletja que trobá en tot Barcelona.

—Aixis, si algú me la busca, deya, será un benaventurat, y no 'l tindrè de teme.

Permetéme lectors, que omiteixi aquí la descripció de la dona que vá triar, perque no vull que 'l dinar s'us posi malament. Era un tipo asquerós... Vos faig gracia de las lupias, desitjos y pigas peludas com un pinzell qu'entravan en aquella cara, colocadas precisament en lo puesto en que debian inspirar mes repugnancia. La naturalesa s'havia empenyat en crear un tipo lleig y ho havia legrat.

* *

Després de un any de casats, durant lo qual D. Pompeyo trayent la dona á passeig, no sentia á dir mes que:—«¡Ma noy quin fenomenol!.. ¡La devia anar á buscar á la Plassa de Catalunya, en una barraca,» y altrás cosas per l'istil, feya ja quinze dias que observaba D. Pompeyo que un jóve, guapet, elegantó y ben plantat los seguia, regulant los seus passos, al del matrimoni, parantse quan espessament se paravan davant de algun aparador, caminant aixis que caminavan y guardant sempre la mateixa distancia. D. Pompeyo ab una mica mes se torna gueryo de tant mirarlo de regull.

De dia, de nit y á totes horas no veyá mes que al jóve, y deya tot sovint:

—«Sembla impossible!... Tant guapo y que s'interessi per un mónstruo com la mèva dona!

Un dia que sortia tot sol, véu al jóve eixint de l'escaleta del costat... Encare no l'oviraja me l'embesteix:

—Escolti, si es servit.

—Diga.

—Perqué 's permet seguir á la mèva dona, sempre que sortim á passeig?

—Home: es molt senzill: soch dependent de comers, vostés surten á las tres de la tarde, y jo a la mateixa hora tinch d'anar al escriptori. Vel'hi aquí.

—Pero vosté no 'm negará que vá depressa quan aném de pressa nosaltres, á poch á poch, quan aném á poch á poch, s'atura quan nos aturém... ¿y ho fá aixó també per anar al escriptori?

—Ja veurá, y dispénsim la franquesa. La senyora de vosté es tant lletja, que ab un cop de véurela ja vaig teuirne prou. Aixis es que no m'atreveixo á toparme ab aquella cara que

ab una mica mes me fá caure en basca. Vostés segueixen lo mateix camí que jo, y quan me toca anar á retaguardia, no tingui por que m'adelanti.

D. Pompeyo doná la má al jóve prometentli empendre sempre lo camí oposat.

* *

Y arc ja 'm figuro á vostés, preguntantnos á que vé aquest quènto.

Es molt senzill.

Figúrinse que 'l jóve dependent de comers, es LA CAMPANA DE GRACIA, la senyora lletja la situació, y D. Pompeyo un d'aquells senyors que manan.

A fi de no toparnos cara á cara, perque hi ha cosas que per nosaltres son mes lletjas que un renech de carlí, aném acomodant los nostres passos als seus... y aixis, si en lloch de una de las cartas dirigidas á n'en Ximplici que haviam comensat á publicar veuhen las presents ratillas, no'ns donguin pas la culpa á nosaltres, sino á la parella, que, francament, vá una miqueta massa poch á poch.

P. K.

Una frase célebre del Sr. Mañé y Flaquer.

«Ho dich ab tot convenciment: PREFEREIXO LA PROLONGACIÓ DE LA GUERRA á una nova saturnal constituent.» (Diari del 8 de Agost de 1875.)

Arxivémho, senyors, arxivémho, que cada lletra val un duro.

¡La prolongació de la guerra!.. ¡Aquests escándols diaris, aquests crims inaudits, aquesta Espanya convertida en Cafreria, aquests robos, assesiats, incendis, violacions, aquest riu de sanch que may s'estronca, tot aixó per l'illustre, pèl sessut, pèl conservador, pèl sensat director del Brusi es menos, molt menos que no que 'l país siga consultat y que decideixi lliurement de sos destínos!

¡Ah! Y alló de la saturnal constituent, no'u olvidin sobretot, que aixó vol dir, en concepte del Sr. Mañé, que 'ls conservadors, los amants de las actuals institucions, la gent reposada, son mes capassos de fer una saturnal que una constitució!

En quan á nosaltres que no estém en lo cas de darii gracias per la part que'ns toqui, nos limitarem á dir al Senyor Mañé:

¡Vaya, qué amigos tienes Juanito!..

A la Seo diu que hi ha hagut desavenencias perque en Lizarraga y en Godoy cada hú per la seva part volen lo mando de las forsas allí reunidas.

Si es que no tractan de vendre's als moltons que manan, a fe no entench aquest empenyo, perque vaja: de tanyina per tots n'hi haurá!

Alguns periódichs ministerials asseguran que 'l govern guanyará las próximas elecciones.

Per assegurarho nosaltres, no mes nos falta un dato y es á saber, si pèl cas lo govern pensa valerse de'n Sagasta.

En Pinós, lo general Chacon vá repartí una tarda de pinyas als carlistas.

Y que alguns trencant aquesta classe de pinyons hi han deixat las dents.

Celebrarem que cada dia trobin pinyas d'aquestas.

Lo corresponsal de'n Brusi, excita al govern perque siga inexorable ab la conspiració que diuhen haverse descubert en Sevilla.

L'altre dia demanava aquest periódich que als carlins per tot cástich se'ls deixés lo despreci de la opinió pública.

¡Oh! no es tot hú conspirar sense recordarse

de que existeix la religió, ó en nom d'aquesta religió cometre las mes grans infamias! ¿No es veritat avi vell?

Lo Terso ha donat ordre als corresponsals estrangers de que abandonin lo seu campament.

Tot lo que aquest minyó tè de valent, tè de modest.

Com que are vá á empendre grans hassanayas, y entr' ellas la de passar los Pirineus de un brinco, desitja que l'Europa no se'n enteri, perque las trompetas de la fama no l'aixordin.

Lo bisbe Caixal acaba de publicar una pastoral, tant ferós que sembla escrita ab pólvora deixetada ab ayguardent.

No 's diria sino que aquest caixal pateix una fluxió per lo rabiós qu'está.

Contra las fluxions massa freqüents, lo millor remey que troban los dentistas es arrancarlos d'arrel.

Som de la mateixa opinió.

La carta del Sr. Manyós y Flaquet que la senmana passada devia anar dirigida á n'en Ximplici, s'ha extraviat desde'l carrer de Ataulfo fins á la Plassa de Palacio.

Are atiném que la causa d'aixó, podia ser que no duya sello dels nous.

AHIR Y AVUY.

Quan era noy ¡Jesús! quina fallera tenia jo per possehir soldats, d'aquells que van á quarto la ranglera ja bè sigan impresos, ja pintats.

Plé de ditxa mon cor, los colocava per entre 'ls fulls del *Narro*, y cada dia tot davant la llisso ¡ay! 'ls contemplava y mirautlos, men cor com s'hi dalia!

Y tan com mes espigadet me feya —si no recordo mal, d'allá ab un any— lo soldat de paper ja no 'm distreya y 'ls volia de fusta ó bè d'estany.

Per ells casi perdía la xabeta: formábals, destruíals plé de goig: los reys me'n ván dú un cop una capseta y ab una mica mes me torno boig.

Batallas en la taula ab ells guarnia, carlins y liberals representava, y tendas de campanya componia y torres y castells ab gots formava.

Y no content d'aquells soldats encare, y desitjant vestirmi jo mateix, un dia vá notar ma bona mare que ab tal desitj fonia un dit de greix.

Y un sabre tort, un ros y una bandera vá comprarme al instant perque 'm calmés, y aixis vaig comensarne ma carrera passantme estufat per los carrés.

Llavoras ab quitxallas conegudas armadas ab escombras y bastons, donavam tot sovint tan grans batudas que fins teniam públich pèls balcones.

Ja veyéu ser soldat si m'engrescava, ja veyéu de petit si no'n venia, ¿no es veritat, oh lectors! que aixó indicava que soldat als vint anys ab gust seria?

Donchs are que 'l bigoti casi 'm pinta, que 'ls vint anys desitjats avuy compleixo, vos ho dich de segur: al entrá en quinta si trech número baix, me redimeixo.

¿Y no atinéu perqué are la mania de ser soldat, mon cor ja no domina? Per qué avants de joguina alló 'm servia y are fora dels altres la joguina.

PSEUDÓNIM.

Los carlins de Catalunya han retxassat lo mando del comte de Casserta que 'ls imposava 'l Terso.

Aixó si que 'u tenen: per ells qualsevol cosa, pero que no se'ls presenti pas lo comte.

PEIXOS.

¿Quin es lo peix que mes agrada als ministres en general?—Lo rap.
 ¿Y al ministre d' Hisenda en particular?—La rajada.
 ¿Y al ministre de la Guerra?—Lo peix-espasa.
 ¿Y á un mosquit dels que ván al Tívoli?—La polla.
 ¿Y á un carlí?—Lo cranch.
 ¿Y á tots los governants?—Lo llus.
 ¿Y al poble espanyol quin es lo que mes l'hi agrada y 'l que mes á n' ell se sembla?—Lo peix sense sanch, (vulgo, tomba-navíos.)

Veyas si 'm sabs un remey: cayent m' hi fet un forat, y temo morí escolat.
 —Home vé s' á serví al rey y per ell serás soldat.

A. DE LA F.

—Los nostres guanyarán, Senyó Macari, guanyarán: no 'n dupti: podrán tardar mes ó menos, pero guanyarán.
 —Com que ja guanyan... los carlins ray...
 —Si senyó, si que guanyan, y no se'n rigui.
 —Y que haig de riure. ¿Vosté 'm negará que guanyan.... la frontera?

En una reunió preguntava un:
 —¿Qué vá que lo sabéu quina es la bestia que se sembla mes á l' home?
 Un:—Per la figura, 'l mico.
 Un altre:—Per l' inteligencia, 'l gos.
 Un altre:—Mes aviat lo caball.
 Un altre:—Cá: primer que 'l caball, l' elefant.
 Lo qui ha fet la pregunta:—Donchs cap d' aquestas: la bestia que 's sembla mes al home es lo carlí.

SERENATA.

La lluna un núvol esqueixa y un blanch raig de sa claror il·lumina a un trovador que canta al peu d' una reixa.

 ¡Cuán dolça es la sèva véu!
 ¡Qué bè la guitarra toca!
 Sens dupte ab oberta boca l' ou la nina del cor sèu.
 Sens dupte mil il·lusions concebeix lo serafi, mentres, sens dupte, 'l vehí no déu estar per cansons.
 Escótem, perque altra volta está trempant l' instrument.
 ¡Quin preluði mes... dolent!
 ¡Escolta, lector, escolta!

«Tréu lo cap á la finestra
 »cara de rosa d' abril:
 »lo dia que tú vas neixe,
 »vá neixe un bell serafi.
 »Y quan sentis
 »fer la senya
 »¡ay! ¡ay!
 »pensa que aquí está cantant
 »¡ay! ¡ay!
 »aquell que vén al encant.»

Mes de prompte y com un llamp que al trovador parat deixa, del darrera de la reixa se sent l'ensar un fort bram.
 Era un ase, ¡fet notable!
 Creya ell cantar á sa aymada, y 'l portá sa ment torbada á la reixa d' un estable.

 Ell l'ensa un renech tot d' una, rebot l' instrument, rabiós, canta un sereno las dos, y un núvol tapa la lluna.

ANTON DELS ASES.

Los valencians de la facció corren per Catalunya malmesos, destrossats y plens de menjansa.
 —¡Naturalment! deya un pagés, si aquí en aquesta terra, de valencias fins los rahims son los únichs que 's pudreixen.

Una nova quinta de cent mil homes: préu de redenció 8 mil rals: edat 19 anys.

Mentres serveixi per acabar la guerra, los llábis deuen tancar-se.

Y á propósit de la quinta. Lo dia primer de Novembre deurán tots los joves haber entrat en caixa.

•Tot notant aixó preguntavan á un dels qu' entran en sort:

—Joanet, ¿ahont menjarás las castanyas aquest any?

—Menjar castanyas? En lloch: are, repartirlas, farém tots los possibles perque las tastin los carlins del Nort.

—Y perque 'us héu presentat? preguntava un ojalatero, á un d' aquests valencians que dias endarrera corrian pels carrers de Barcelona.

—Ché, es qu' estaem tips de xufes.

—¿Tips de xufas? no 'us entench.

—Sí, tips de xufes: com los canons de 'n Chovellar nos las enviaen á senalláes!..

FABULETA.

Un comerciant tronat y plé d' inglesos, trobantse en cent mil cassos compromesos y ab la caixa dels quartos vuyda y fosca com del Terso la closca,

—Me 'n vaig ab los carlins, y ancha es la vida, y ab acció alta o baixa molt serà que no torni á omplir la caixa.

Ja hi es, ja lutxa ab frenesi, y ¡adiós! l' hi rompen tres costellas en Pinós y al poble 's reuneixen uns devots, fan fabricá una caixa ab quatre pots, y mort, groch com un clri lo duhen per pietat al cementiri.

¿La caixa estava plena? ¿Y donchs qué 's pensan? ¡Oh! sempre 'ls bons intents se recompensan!

J. R.

Los canons ja han arribat á la Seu y ha comensat lo bombardeig.

De modo que 'ls carlins tenen de fregarse las mans de gust.

Nada menos que 'ls nostres artillers están canonisant al bisbe Caixal.

Vert es lo prat, verts los arbres, vert lo bosch, las vinyas verdas, fins son verdas las sotanas quan comensan á ser vellas.

Un carlí que havia sigut un elegant trampós de aquí á Barcelona, en una de las últimas pallissas, vé una bala de canó y se l' hi emporta las dos mans.

Lo cabecilla, al veure 'u, ficantse la má á la butxaca de l' armilla, l' hi diu:

—Bravo, noy: vet' aquí vuit rals.

—Vuit rals? exclama 'l ferit, ¿qué 's creu que hi perdut un parell de guants?

Dos treballadors ván á visitar un museo de figuras de cera.

Entre ellas ne reparan una ab barretina, trabuch y la cara molt farrenya.

Llavors preguntan al qui las ensenyava:

—¿Qui es aqueix?

—Un lladre.

—Y es de cera també?

—Si senyors: un lladre de cera.

—Ah! ja entench! diu un dels visitants: lladre de cera? dígalí escolá.

—Noy, deya un oncle al seu nebot, si vols anar á fer fortuna, jo 't compraré 'l passatge per América.

—No: gracias, crech que mes fácilmente la faria que 'm comprés 'l passatge de 'n Madós ó 'l de 'n Bacardí.

Ab un jugador casada una noya, es molt mal vista; mes si 'u es ab un bolsista, per tothom es bèn mirada.

A. DE LA F.

CANTARELLAS.

Dius que fer las paus voldrias y no tens bandera blanca: aixó ray, ja't daré un drap que hi há á la cuyna de casa.

Surt finestra al amor mèu... nol... Amor mèu á la finestra. (Lo lector ja déu pensar: ¡Má que 'n sab aquest poeta!)

P. B.

Dius que quan entran al poble venen á veure 'l carlins, y ¿vols casarte ab mi, xata? ¡Ay que t' en dono de fill!

A. O.

Dius que algun aucell te compri per pasá'l rato distret: te compraré 'l teu facsimil: te compraré un mussolet!

F. LL.

No'm fá estar trist ta falsia, ton desdeny no'm dona pena, lo que 'n fá estar neguitós es... portar la bota estreta.

P.

—¿Que 'us sembla Barcelona? preguntavan á un pagés que may hi havia estat:

—Lo mateix, mateix que 'l méu poble: casas á la dreita, casas á l'esquerra, y un carrer al mitj.

Una colla de companys feyan un brená. Lo qui s' havia cuidat de la minestra, exclamava:

—Apa, noys, que hi ha un cunill per barba.
 —Mes valdria un per patilla, que á mi me'n tocarian dos, vá dir un de la colla.

Parlant de menjar, una vegada un comerciant vá dir tot d' un cop.

—Jo tinch un mosso qu' es capás de menjarse un molto.

—Es impossible, digueren los qui 'l sentian.

—Posta.

Y entaulada la posta, y preparat lo comerciant, á fi de que l' hi sigués mes apetitós vá ferli guisar en distints plats, de modo que quan ja feya dos horas que menjava, digué 'l mosso:

—Mi senyor: ¿que no vé aquest molto?

Figurantse que l' hi servirian tot sancer, se creya que tots los plats que se l' hi havian presentat eran per obrirli la gana.

Admirada la concurrencia de aquella barra, un l' hi digué:

—¿Donchs cuánts galls vos menjariau?

—Al menos déu.

—¿Y pollastres?

—Vint.

—Y coloms?

—De coloms cinquanta.

—Y pardals?

—Oh! exclamá molt imperturbable: de pardals n' estaria menjant continuament.

Un trápala d' aquests que viuen á l' es-
quena dels altres, com no tenia un quarto, en-
tretienia á un anglés al presentarli 'l compte,
de la següent manera:

—Home are estich llegint un llibre molt in-
teressant: es sobre alló de què avants de neixe
hém sigut animals ó plantas ó altres sers. ¿Hi
creú vosté ab aquestas transformacions?

—Si senyor: y fins tinch idea de haber si-
gut un ase?

—Y quan?

—Quan vaig deixarli aquells cinquanta
duros.

EPIGRAMAS

Manava un dia en Paret
un carro tot plé de vi,
y l'hi feu notá en Magi
l'hi farian pagar dret.

—Que nó —diu l'altre y á fé
que la rahó l'hi ha sobrat,
perque vá pagá assentat
lo que'l guarda l'hi digué.

F. LL.

Home de pes es D. Pau,
y encar que 'ns sembli mentida,
ha passat tota sa vida
magre lo mateix que un clau.

U. Q. DE Q.

—Bassa diu qu'es l' apellido
de aquella noya que passa
promesa ab aquell corrido;
ella á n' ell l' hi diu Cupido
y ell á n' ella Cara-Bassa.

A. DE LA F.

—Com vás dirme l' altre dia
que aquell duro no passava,
vaig probarho en un forat,
lo deixo aná... y bè 'm vá caurel

P.

La perruca 's descuidá
D. Macari un demati,
y un que 'l vejé, aixis parlá:

—Ma qu' ha crescut desde ahí!
—Perque? ell preguntá ab catxasa,
yl' altre un xistós d' aquells,
diu:—Perque are veig l' hi passa
lo cap per sobre 'ls cabells.

F. LL.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse, los
ciudadans Pere Botero, Prussia catalá, Trompet de Reus, Man-
xaire, Oslec G., Frare llech, A. Crstue, Un quart de quatre,
Dos flautins destrempats y Pere Cistellé,

Las demás que s' han remés y'ls noms dels autors de las
quals no quedan mencionats, no poden insertarse per fluxas,
fácils d' endavinar, mal combinadas, mal versificadas ó per
altres defectes per l' estil.

Ciudadá Anten dels Ases. Nos sembla que la poesia está
poch adecuada á la Campana.—Un recontra etc. Aquell so-
net fassi 'l favor de tornario á enviar que se 'ns haurá per-
dut.—Rochiel. Aprofitaré la combinació del anagrama.—
Roch Josom Igual que 't sea geroglífich.—Tiraninona. Idem
respecte al problema aritmétich y á la geranografía.—Boi-
zompifaig. Aceptem ab gust los seus versos.—Cómich d' Hor-
ta. No pot anar mes que 't salt del caball.—Pere Botero. Com
á imitació la glosa es fluxa: l' altre comensa molt rebè pero
acaba en punta.—Trompet de Reus. Aprofitaré algun epi-
grama.—Frare-llech. Idem y á mes l' anagrama.—A. Crs-
tue.—Insertaré to geroglífich.—Pere Cistelle. L' anagrama
está molt bé.—Puerto-Riqueño. No hem perdut las ganas de
insertar lo seu geroglífich.—Denteta. Hi anirá l' anagrama.—
Dos escamats, Idem, idem pero res mes.—Un Urgelés. Pot
aprofitarse 'l geroglífich.—Un Argenter. Hi aniran las pregu-
tas y un quento.—Ciudadans Cego sense vista, Estripa-que-
ntos, Panxa contenta, D. Crispin y C.^a, F. Anguera, P. Pape-
ré, Aprent de Perico Matalasé, Quinquillé primé, Cassadó
de Llebras, Dos fills de Catalunya, Franciaqueta, Passiga ra-
hims, Pica Fort, D. B. B. T., Enrich Xarau, Pau Botas, Ron-
sa, Tossut aragonés, Escarchof, Un de Reus, Un ters de trois,
Cap-pelat, Prussia catalá, Manxaire, Oslec G..., Un quart de
quatre y Dos flautins destrempats: Aquesta senmana lo que
'ns envian tots vostés no marxa prou bé —Dos bunyols. Pu-
blicaré un quento.—M. Biuras. Idem, idem.—Pallé y Baya-
baya. Lo promés promés: pero espéris: tocant á aquells salts
de caball llarchs no pot ser per are.—Un veterano. Hi anirá
la fuga de consonants.—Sagrístá. Hi anirá l' última quintil a.
—Des sbochs. A mes de lo insertat hi anirá un altre quento y
la tortura.—A. de la Figue. També de lo de vesté hi anirá

algo.—Pop Po y Pop. Apar de lo que 'ns ha inspirat, no pot
aprofitarse res mes.—F. Rodon. Insertaré un epigrama.—
X Boix: Insertaré lo problema.—G. En la poesia hi ha co-
sas molt bonicas: pero es sumament desigual.—Simon del Or-
nit Insertaré to salt del caball.—Pau Miserias. Publicaré
l' epigrama.—Gall anglés. Hi aniran alguns geroglífichs.—
D. Vicentó y C.^a La poesia vosté mateix veu que no es cert
lo que la inspira.—J. P. Molt gréu nos ha sabut no poderlo
comploure aquesta mateixa senmana: mirarém de ferho un'
altra, puig la poesia 'ns agrada.

SOLUCIONES

que corresponen á lo insertat en lo
últim número de la Campana.

1.ª FUGA DE VOCALS:
Dono á la dona diná
y al diná la dona dino:
esta allá á l'olla treballa
y jo poca podra pico.

2.ª FUGA DE CONSONANTS:
Qui no vol creure á la boná mare
té de creure la pell de cabra.

3.ª SALT DEL CABALL:
Fins hasta Molins de Rey
los carllas ván fé un passeig,
per entregar-se al sagueig,
de un modo que no es de lley;
mes per ells feu lo treball,
que l'Arrando atent vingué
y sens tinta ni papé
los féu fé'l salt del ca ball

- 4.ª GEROGLIFICH.—Caixa gran, pochos quartos.
- 5.ª ANAGRAMA.—Sent.—Nets.—Néts.—Tens.
- 6.ª TORTURA CEREBRAL.—Donant una lletra á cada hñ.
- 7.ª GEROGLIFICH-PROBLEMA.—Un duro y mitj-a pesseta.
- 8.ª PREGUNTA 1.ª—Jacu y Mula.
- 9.ª PREGUNTA 2.ª—Ab que's remena.
- 10.ª XARADA 1.ª—Pro-fes-só.
- 11.ª XARADA 2.ª—Vi-la-ma-lla.
- 10.ª ENDAVINALLA.—Os-tia.

Han endavinat totas las soluciones los ciudadans X. Y y Z. y
Que-hi-las: totas menos las 6 y 9, Xich de cal E. Dimonis:
menos las 7, 8 y 9, Pere Cistellé: menos la 2, 6, 7 y 8, Un
puerto-riqueño: las 1, 3, 4, 5, 6, 11 y 12, Denteta: las 1, 3,
4, 5, 8, 9 y 12, Dos escamats: las 1, 2, 4, 6, 8 y 11, Un Ur-
gellés: las 2, 4, 5, 6 y 11, Dos flautins destrempats: las 4, 5,
8, 10 y 11, Franciaquena: las 4, 5, 8, 9, y 11, R. R. R.: las
2, 4, 5, 8 y 11, Un quart de quatre: las 4, 5, 10, 11 y 12,
A. Crstue: las 4, 5, 6 y 12, Frare llech: las 1, 3, 4 y 6, Cap
de Tímbal: las 4, 6 y 8, Estripa-quentos: las 4 y 8, Cego
sense vista: no mes que la 3, Un gall inglés: la 10 tant sols,
Panxa contenta: y finalment la 4 únicament, Un argenter,
Dos bunyols y D. Crispin y C.^a

FUGA DE VOCALS.

P.c. n p.c.d. .b l. p.c.
. n t.r. . p.c. n. v.l
. ll d' .x. .st. t.tnt p.c.t
q., h.st. p.c.r.. 'l s.l.

FRARE LLECH.

FUGA DE CONSONANTS.

.a .a.a .a.a .a.a
a .a .a.a .a .a.a.a
a.a.a. .a.a .a.a
.a.a. .a.a. .a.a.a.a.

CHINGHIMINICA ETC.

ANAGRAMA.

Quan tinch hñ, m' abrasso
y en tal situació
prench en lo café
tres ó quatre dos.
Al tres de l' Espanya-
Carlos res hi pot,
per mes que siga home
que té molt quart tot.
Tres lletres té 'l cas...
¡Barrina lector!

Lo X. DE CAL ENTERRA DIMONIS.

PROBLEMA ARITMÉTICH.

Un pare té tres fills, los anys dels quals su-
mats, donan los del pare.
Los dol segon mes la tercera part d' ells ma-
teixos suman igual als del primer: lo segon té
doble número de anys que lo tercer, y lo tercer
la meytat del primer, menos la sexta part dels
del segon. Lo doble dels del primer, mes tres, fan
los del pare.

¿Se desitja saber quans anys té lo pare, y
quans cada un dels fills?

R. R. R.

TORTURA CEREBRAL.

Un cassador aná al camp y matá á dugas lle-
bras, y després de mortas, vivas las portá á casa
sèva.

¡Apa aquí!

UN VETERANO.

PREGUNTAS.

1.ª ¿En que se semblan los sants ab molta
part de casas de Barcelona?

DRSAHOGAT.

2.ª ¿Quina es la villa de Catalunya, que avants
de ser vila, era verdura?

PEP BOTELLA.

XARADA

I.
Tot menjantne l' altre dia
una fruyta, una dos-tres,
ne vaig rebre una noticia
que 'm vá cap-girá 'l cervell.
Tersa-dos que 'm demanava
á la total lo goberñ,
y com no tinch hu, tremolo
al pensar com ho faré.

PEPA Y LOLA.

II.
Prima-dos per acertarla
una miqueta de ters,
y veurás com la xarada
es un prima-dos y tres.

GUILERA.

ENDAVINALLA.

Sens serne bestia duch qua
y encar que 't puga estranyar,
te diré que no tinch alas
y m' haurás vist á volar.
Perque no vazi á las mèvas
me solen tenir lligat,
y si acás me falta l' ayre
me vaig prompte desmayant.
Veyas, rumia una mica,
que aviat m' acertarás.

LLUCH PETXINA.

GEROGLIFICH

AB

PA

FISICA

TOT

S. F. B.

DOS ESCAMATS.

(Las soluciones en lo próxim número.)

ANUNCI.

D'aquí en avant los números de LA CAMPANA
que vajan sortint, se vendrán durant tota la
senmana á dos quartos, com fins are.

Empero los números atrassats se vendrán á
quatre quartos.

Fem aquesta advertencia á fi de que cada
senmana no 's descuidin de comprarla.

IMP. V. Y F. GASPAR, A TAUFO, 14.
Lopez editor.—Rambla del Mitj 20.